

تأثیر روش و رژیم های مختلف آبیاری در زراعت سیب زمینی

سمیرا اخوان^۱، سید فرهاد موسوی^۲، بهروز مصطفی زاده^۳، علی قدمی فیروزآبادی^۳

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد گروه آب، دانشکده کشاورزی، دانشگاه صنعتی اصفهان

۲- اعضای هیئت علمی گروه آب، دانشکده کشاورزی، دانشگاه صنعتی اصفهان

۳- عضو هیئت علمی مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی استان همدان

گیاه سیب زمینی بسیار حساس به تنش خشکی است و از آنجایی که سیب زمینی محصولی است که هم مقدار عملکرد و هم کیفیت آن، هر دو مطرح می باشد، از این رو در شرایط محدودیت آب، مصرف بهینه آب موجود برای به حداکثر رساندن عملکرد در واحد سطح و بهبود کیفیت ضروری است. صرفه جویی

در مصرف آب اکثراً با اصلاح دور آبیاری و مقدار آب آبیاری می تواند انجام شود. تأمین نیاز آبی سیب زمینی با روش های نوین آبیاری قطره ای موضوعی است که به دلیل حساسیت این محصول نسبت به تنش آبی در خور اهمیت فراوان است. به منظور بررسی روش های آبیاری تیپ و شیاری از لحاظ عملکرد در سطح، عملکرد در بوته و کار آبی مصرف آب در زراعت سیب زمینی، آزمایشی در مرکز تحقیقات کشاورزی همدان (ایستگاه اکباتان) در سال ۱۳۸۳ انجام شد. این تحقیق به صورت کرت های خرد شده در قالب بلوک های کامل تصادفی با فاکتور اصلی مقادیر مختلف آب آبیاری در سه سطح (۷۵ درصد، ۱۰۰ درصد و ۱۲۵ درصد تبخیر تجمعی از تشت تبخیر کلاس A) و فاکتورهای فرعی (شامل نوارهای تیپ وسط پشته روی سطح خاک، نوارهای تیپ وسط پشته در عمق ۵ سانتی متری، نوارهای تیپ کناره های پشته روی سطح خاک و آبیاری شیاری) در سه تکرار انجام گردید. نتایج نشان داد که با افزایش آب مصرفی، عملکرد محصول افزایش می یابد. به طوری که با افزایش مقدار آب آبیاری از ۷۵ تا ۱۲۵ درصد مقدار عملکرد در بوته از ۰/۴۹۲ تا ۰/۷۶۸ کیلوگرم افزایش یافت. کار آبی مصرف آب در آبیاری تیپ تیمار ۱۰۰ درصد وسط پشته روی سطح خاک نسبت به آبیاری شیاری تیمار ۱۰۰ درصد به مقدار ۱/۱ کیلوگرم در مترمکعب افزایش نشان داد. کار آبی مصرف آب، بین تیمارهای ۷۵ درصد نیاز آبی و ۱۰۰ درصد نیاز آبی از نظر آماری تفاوت معنی داری نداشت. در مجموع بین روش های آبیاری تیپ و شیاری تفاوت معنی داری وجود نداشت.